

FLÄNGA, v. n. 2. I. Röra sig öfverdrifvet och onödigtvis häftigt, vid ridning, dans, o. s. v. *F. i dans. F. och dansa. F. med hästarna. Komma f-nde i full galopp. F. ästad, fara bort i fullt fläng. — V. a. F. upp, se Uppflänga.*

FLÄNGA, v. a. 2. II. (af föråldrade ordet *Flanck*, stort, tunt, jemntjockt stycke) Bottrycka stora, långa och jemna stycken af något. *F. barken af träd. F. af, se Aflänga.*

FLÄNGANDE, n. 4. Se *Fläng*.

FLÄNGANDE, n. 4. o. **FLÄNGNING**, f. 2. Handlingen, då man flänger (II). *Barkens f. af träden.*

FLÄNKKA, flänngka, v. a. 1. (byggn. k.) Hugga kanten eller ytan af bräder eller stockar, för att någorlunda jemna dem efter behofvet.

Anm. Härledt ifrån gamla ordet *Flanck*; jfr. *Flänga*, II.

FLÄRD, f. 3. sing. (af gamla ordet *Flar* ell. *Flaradur*, falsk, bedräglig) Bedrägeri, list. Brukas i denna ursprungliga bem. numera föga, utom i uttrycket: *Fara med f.*, bruka list och bedrägeri. — 2) Bedräglig vara. Äfven i denna bem. föråldradt, utom i det uti lägen förekommande talesättet: *Fals och f.* Jfr. *Fals*. — 3) (nu a) Fåfånga, verldsligt sinne, verldslighet; tomt och låtsinnigt skryt. — b) Tomt präl, tomt ståt, fåfånglighet, verlden och dess lustar. *Öfvergifva verlden och all dess f.* — c) Bedräglighet, falskhet. — d) Granna ord utan betydelse och mening. — *Syn. Se Ordpräl.*

FLÄRDFRI, a. 2. Utan flärd (bem. 3). 1) (om person) a) Ej fallen för fåfånga eller tomt skryt. *En f. man. — Syn. Redbar, Stadig.* — b) Ej bedräglig, ej falsk. I denna bem. mindre brukligt. — *Syn. Uppriktig, Hederlig, Pålitlig, Lojal.* — 2) (om sak) Som utmärker, tillkännagifver, röjer frihet för flärd (3, alla bem.). *Et f-t väsende. En f. karakter. — Syn. Redbar, Stadig; Uppriktig, Lojal; Prunklös, Okonstlad, Enkel. — Flärdfritt, adv.*

FLÄRDFRIHET, f. 3. Egenskapen att vara flärdfri. — *Syn. Redbarhet; Uppriktighet, Hederlighet, Pålitlighet, Lojalitet.*

FLÄRDFULL, a. 2. Full af flärd (bem. 3). 1) (om person) Mycket fallen för fåfånga, tomt skryt, tomt präl. — *Syn. Fåfång, Fåfånglig, Prälände.* — 2) (om sak) Som utmärker, tillkännagifver, röjer flärd (3, alla bem.). *F-t sinne, väsende. F. stil. — Syn. Fåfånglig, Prälände, Prålig, Prunkande, Skrytsam.*

FLÄRDLÖS, a. 2. Se *Flärdfri*, 2. — *Flärdlöshet, f. 3. — Flärdlöst, adv.*

FLÄSK, n. 3. 1) Det lager af fett, som befinnes emellan huden och köttet på levande svin. (Fig. fam., om menniskor) *Lägga på f-et, fettma. — Syn. Späck.* — 2) a) Detta samma fett af slagade svin, kokadt eller på annat sätt beredt till mat. *Skilja ifrån f-et ifrån det magra på skinkan.* — b) Svinkött. *Fett, magert, läckert, dåligt f.* (Fig. pop. o. fam.) *Det smakar f.*, är ganska läckert. *Det kostar f.*, ganska mycket. *Draga f.*, ett slags lek, då två eller flera personer lägga sina flata händer öfver hvarandras, dock så, att ej en persons begge händer komma att ligga tillsammans, hvaresten den understa handen alltid flyttas öfverst, tills man slutar, då den, hvars hand ligger öfverst, är konung och åligger de öfriga pantlösning. — *Ss. F-bit, -handel, -handlare, -handlerska, -mångelska, -remsa, -skifva, -stycke, -säljerska.*

FLÄSKAKTIG, FLÄSKARTAD, a. 2. Som till utseende eller beskaffenhet liknar fläsk.

FLÄSKBOD, f. 2. Salubod, der fläskvaror hållas till salu.

FLÄSKEBODAL, m. 2. Det rum på ett handelsfartyg, der provianten förvaras.

FLÄSKFRU, f. 2. Fru eller enka, som försörjer sig med försäljning af fläskvaror. — *Syn. Fläsksaljerska, Fläskmångelska.*

FLÄSKKORF, m. 2. pl. — *korfvar*. 1) (utan plur.; kollektivt) Korf, tillredd af hackadt svin-kött och fläsk. *Åta f.* — 2) (med plur.) Så stor myckenhet af sådan korf, som är instoppad i ett så kalladt korfskinn. *En f. Två f-ivar.*

FLÄSKPANNKAKA, f. 1. Pannkaka med inbakade fläskskifvor.

FLÄSKSIDA, f. 1. Halfva sidan af ett slagadt och styckadt svin.

FLÄSKSKINKA, f. 1. Se *Skinka*.

FLÄSKSVÅL, m. 2. Den tjocka, hårda och sega hud, som ytterst betäcker fläsket på svin.

FLÄSTE, se *Fleste*.

FLÄTA, v. a. 1. 1) I en viss ordning vira två, tre eller flera jemnsmala och långa föremål (strån af hår, halm, o. s. v.) om hvarandra, så att de sedan tillsammans bliva ett slags jemn och platt väfnad. *F. hår, halm. F. blommor till kransar. F. in, ihöp, om, omkring, se Infläta, Hopfläta, &c. — Syn. Vira.* — 2) På detta sätt forma, förfärdiga något. *F. hattar af halm, korgar af vide, kransar af blommor, mattor af säf. F. upp, se Uppfläta. — Syn. Vira. — F. sig, v. r.* (både egentl. o. fig.) *F. sig in, här och der* liksom genom flätning intränga. *F. sig om, omkring*, liksom genom flätning omfatta, omgifva.

FLÄTA, f. 1. Jemn och slät, väfnadslig, genom flätning frambringad produkt, som begagnas till hvarjehanda behof. *Göra f-tor af hår, halm, o. s. v.* Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom *Hår-, Halmfläta, m. fl.*

FLÄTAD, part. pass. af *Fläta*. Som blifvit flätad. Brukas nästan adjektivt. *F-t hår. F. hatt, korg. F-t arbete. F. vägg, gårdesgård, gjord af flätverk (se d. o.). F. korg, omflätad med korgflätor.*

FLÄTANDE, n. 4. Handlingen, då man flätar. — *Syn. Virande, Flätning.*

FLÄTJA, f. 1. (gam.; af *Flat*) Lättsinnighet, flyktighet. Skrefs äfv. *Flättja*.

FLÄTNING, f. 2. Se *Flätande*.

FLÄTTRING, m. (bot.) Se *Gumrik*.

FLÄTVERK, n. 3. Hvad som flätas af vide-qvistar, spröten o. d., till formerande af väggar, gårdesgårdar, beklädnad vid faltförskansningar, o. s. v.

FLÖD, n. Se *Flöde*.

FLÖDA, v. n. 1. o. 2. 1) Säges egentligen om hafsvattnet, då det vid flodtiden är i stigande. Brukas i denna bem. numera sällan. *F. öfver*, säges om flytande ämnen, som stiga öfver sina bräddar; äfv. (fig.) finnas i öfverflöd. — *Syn. Svämma.* — 2) Flyta ymnigt. *Blodet flödde ur såret. — Syn. Se Flyta, 1.*

FLÖDANDE, n. 4. Händelsen, omständigheten, att något flödar (helst i bem. 2). — *Syn. Flöd, Flöde. — Part. pres. Som flödar.* Aktivt i uttrycket: *F. våttalighet*, då orden flyta ymnigt, lätt och obehindradt.

FLÖDE, n. 4. Se *Flödande*. Förekommer i åtskilliga sammansättningar, ofta under formen *Flöd*, såsom *Blodflöd, Bukflöd, Vattenflöde, m. fl.*